

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 21
Din 14.01.2008

Dosar nr: 726/2007

Petiția nr: 15769 din data de 15.11.2007

Petent: P. N. C

Obiect: Refuzul BCR Asigurări de a executa o hotărâre judecătorească definitivă

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. P N C

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. BCR Asigurări

I.3. Procedura de citare

Colegiului Director al CNCD a citat părțile la sediul său pentru ziua de 08.01.2007 în vederea audierii, conform art. 20 alin 4 din OG nr 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată. Părțile au fost absente, procedura citării a fost legal îndeplinită. Prin citații Colegiul director al CNCD a invocat din oficiu excepția de necompetență, solicitând părților să își exprime punctul de vedere.

II. Obiectul sesizării și susținerile părților

Prin adresa nr. 15769/15.11.2007, petentul arată că a dobândit o invaliditate gradul 2 cu handicap nevăzător în timpul serviciului militar în anul 2004, fiind cadru militar activ. După epuizare posibilităților de recuperare medicală, petentul a trebuit să recupereze și drepturile de care a fost privat, după un an și jumătate dobândind sentințele judecătorești. Mai arată petentul că consilierul BCR Asigurări și-a motivat voința de a nu executa o hotărâre judecătorească definitivă și executorie prin afirmația „Ați avut pensie”. Ulterior citației, petentul a comunicat Colegiului următoarele:

- Cu privire la excepția de necompetență, Colegiul director avea obligația motivării acesteia
- Criteriul de discriminare este cel al convingerilor personale, al categoriei sociale – în raport cu instituția militară și criteriul categoriei defavorizate.

- Încălcarea dreptului la muncă, siguranța muncii și protecția socială, descoperirea unei afecțiuni de asemenea natură și cu implicații la acest nivel, impunerea cercetării obligatorii, chiar și ca suspiciune.

III. Motivele de fapt și de drept

În drept, **conform art. 2 alin. 1** din O.G.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie discriminare "orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice", iar alin 2 prevede că „sunt discriminatorii prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), fata de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”. Alin. (3) prevede că „orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”.

O faptă poate fi calificată ca fiind faptă de discriminare dacă îndeplinește cumulativ mai multe condiții :

- Existența un tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile)
- Existența un criteriu de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Potrivit legii, criteriile de discriminare sunt: *rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu.*
- Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;
- Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”. În continuare, în **art. 124 alin.1 și alin.2** se prevede: „Justiția se înfăptuiește în numele legii. (2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.” În acest sens, **art.126** din Legea fundamentală precizează că „(1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin

celălalte instanțe judecătorești stabilite de lege...(5) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare. Prin lege organică pot fi înființate instanțe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii.”

Coroborând aceste texte normative, rezultă fără echivoc imparțialitatea, legalitatea și egalitatea iar în vederea garantării principiului separației puterilor în stat, a independenței puterii judecătorești și realizarea justiției, conform prevederilor **art.129** din Constituție: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

Legea nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, prevede în **art.7** că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în **art.7** că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în **art.8** „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

În același sens, **Legea nr.303 din 28 iunie 2004** privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial nr.826 din 13 septembrie 2005 prevede în **art. 4** că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

Legea nr. 303/2004 prevede în **art. 97** că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercitarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, în Monitorul Oficial nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevede în **art. 44** că: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată.

Examinând cererea și dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că soluționarea obiectului petiției nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite prin O.G. 137/2000 privind

prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 19⁵ alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Soluționarea faptelor prezentate nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform O.G. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
2. Clasarea dosarului
3. O copie a prezentei hotărâri va fi comunicată petentului

IV. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

Nu este cazul;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Potrivit art. 20 alin 9, hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. Potrivit art. 20 alin. 10, hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA - Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

Data redactării 18.01.2008